

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π. — Πῶς ; δὲν ἐπῆγες 'στὴ Γραβιά, βρὲ Φασουλῆ κολλήγα ;
Φ. — 'Αφοῦ ἐδῶ εὐρίσκομαι θὰ 'πῆ πῶς δὲν ἐπῆγα,
διότι ἂν ἐπῆγαινα δὲν θάμουν ἐδῶ πέρα,
καθὼς καλὰ τὸ ἐννοεῖς, τοῦ κόσμου πρώτη λέρα.
Π. — Μὰ πῶς δὲν 'πῆγες, μασκαρᾶ, εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι ;
Φ. — Κανεῖς τὰς ἐρωτήσεις σου δὲν τὰς καταλαμβάνει.
Π. — Γιατί δὲν 'πῆγες σ' ἐρωτῶ....
Φ. — Ἐοὺ γιατί δὲν 'πῆγες,
ἀλλὰ μοῦ 'κάθισες ἐδῶ νὰ χάφτης πάντα μυίγαις ;
Κι' ἐγὼ μὲν ἤθελα πολὺ γιὰ τὴν Γραβιά νὰ φύγω,
νὰ 'δῶ βουνὰ καὶ θάλασσαις καὶ ν' ἀνασάνω 'λίγο,
νὰ 'δῶ παντοῦ βλαχόκαλτσες καὶ ἄσπρη φουστανέλα
κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸν πολὺ νὰ μὲ κτυπήσῃ τρέλλα,
σελάχι μὲς 'στὴ μέση μου καὶ κάπκ νὰ φορέσω
κι' εἰς μαῦρον λάκκον καὶ βαθὺν κατάμουτρα νὰ πέσω
μ' ὄλολυγμὸν ἀπαίσιον καὶ μὲ βρυγμὸν ὀδόντων
ὡς ὁ προφήτης Δανιήλ 'στὸν λάκκον τῶν λεόντων,
νὰ ψάλλω μὲ τὴν λύρα μου καὶ μὲ τὸν ταμπουρᾶ μου,
Καραϊσκάκη ἀρχηγὲ νὰ παίξουν τᾶντερὰ μου,
νὰ μὴν εἶρθῶ νὰ πιῶ νερὸ κι' οὐδὲ ψωμί νὰ φάγω,
ἢ νὰ μοῦ δώσουν γιὰ φαγι κεφάλι ἀπὸ τράγο,
νὰ ξεραθοῦν τὰ χεῖλη μου καθὼς καὶ τοῦ Λαζάρου,
νὰ κρεμασθῶ ἀνάποδα σὲ πεισινὰ γαϊδάρου,
νὰ 'δῶ τριγύρω κλεφτουριὰ καὶ τόση βαρβατίλα
καὶ νὰ κτυπᾶ τὴ μύτη μου εὐώδης ποδαρίλα,
ἂν ἔχω τίποτα λεπτὰ νὰ μοῦ τὰ κλέβουν ἔλα,
ἢ νὰ τινάξω ἕξαφνα μὲς 'στὴ Γραβιά τὰ κῶλα,
ἢ καὶ κανεῖς φουστανελάς νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃ,
ἢ μὲ καμμία μαχαιριὰ κανεῖς νὰ μὲ σκοτώσῃ,
ἢ νὰ ἱδῶ εἰς ἔλα μου τὰ μέλη ἐφορμῶντα
'Ἑλληνικὰ ζῶφρια κι' ἄλλα τοιαῦτα ὄντα,
νὰ πάρω γιὰ προσκέφαλο προγονικὸ λιθάρι,
ἢ νὰ λυθῇ ὁ γόφος μου ἀπάνω σὲ μουλᾶρι,
ὀκτῶ κομμάτια νὰ γενῶ καὶ μέσα σ' ἔλα τᾶλλα
νὰ πέσῃ καὶ τὸ ξύγκι μου μὲ τὴν πολλὴ καρδιάλα,
ἢ νὰ χυθοῦν λυσάρικα μανδρόσκυλα κοντὰ μου
καὶ νὰ σπαράξουν αὐθωρεὶ τὰ μαῦρα κρέατά μου,
νὰ πάρω κάμπους καὶ βουνὰ κι' ἔπου μὲ βγάλ' ἢ τύχη,
ἀπὸ τὸ τυαλαπάτημα νὰ μὴ μ' ἀφήσουν νύχι,
νὰ πτερωθῶ μὲ δνεῖρα ἐλεύθερα καὶ δοῦλα,
νὰ 'δῶ καὶ τὸν Γεώργιον μὲ τὴν βασιλοπούλα,
νὰ 'δῶ καὶ τὸν Κυργούσιον καὶ κάθε πατριώτη,
ν' ἀκούσω μὲ συγκίνησιν καὶ λόγον τοῦ Βουλπιώτη,
νὰ 'δῶ γεραῖς χωριάτισσαις μ' Ἑλληνικὸ φουστάνι,
νὰ 'δῶ καὶ τοὺς ἐπιφανεῖς μετὰ τοῦ Δεληγγάννη,
τὸν Καραπάνο δηλαδὴ, τὸν Μολαίτη κι' ἄλλους,

- καὶ τόσοις προεξέχοντα ἀπεριγράπτου κάλλους,
νὰ 'δῶ αὐτὸ τὸ δεῦτερον κι' αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα
'στὸν βασιλέα βιζαβί μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
νὰ 'δῶ τὸν Τράκα τὸν Κορνᾶ μ' ἐκείνη του τὴν κλάρα,
ν' ἀκούσω τὴν ὀχλοσοφίαν, τοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα,
ν' ἀκούσω ζήτη δυνατὸ καὶ τόσο τουφεκίδι,
βλαστημῆσαις, ἀναθέματα, κι' Ἑλληνικὸ βρισίδι,
νὰ τρέξω εἰς τὸν Βόσπορον ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου
καὶ 'στὸν Ἀνδρουτσὸν νὰ εἰπῶ « Ἀνδρουτσε πρόγονέ μου,
ἂν σὺ κι' οἱ ἄλλοι πρόγονοι εἰς τὰ βουνὰ ἐπάνω
ἐγράφετε 'στὴ φτέρνα σας τὸν ἐνδοξο Σουλτάνο,
ἂν τόσας μᾶς ἀφήσατε μεγάλας ἀναμνήσεις
καὶ κλέφτες οἷς ὠνόμαζε Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
σεῖς εἶχατε μὲν τὸνομα, ἀλλὰ ἐμεῖς τὴν χάρι,
κι' οὐτ' ἕνα δὲν ἀφήσαμε 'στὸν τόπο του λιθάρι.
'Ω! ναί, Ἀνδρουτσε, θυμαστὲ μὲ τοὺς λοιποὺς προγόνους,
κλέφτες σωστοὶ εὐρίσκονται 'στοὺς τωρινούς μας χρόνους,
καὶ ζῆ ἐκεῖνος ποῦ 'μπορεῖ τὰ πηδὸν πολλὰ ν' ἀρπάξῃ,
κι' εἴθε καὶ σὲ ὁ Ὑψιστος νὰ σὲ διαφυλάξῃ.»
Αὐτὰ ποῦ λὲς θὰ ἔλεγα μὲ ἔλον μου τὸν τόνον
εἰ ; τοῦ Ἀνδρουτσου τὸν υἱὸν κι' εἰς ἄλλους τῶν προγόνων,
κι' ἀμέσως μὲ τῆς ἀστραπῆς θὰ ἔφευγα τὸ ἄτι,
χωρὶς πρὸς τὰ ὀπίσω μου νὰ ρίξω ἕνα μάτι,
μήπως εἰς στήλην ἄλατος μεταβληθῶ 'στὸν δρόμον
καθὼς ἢ Δῶτ, ἢ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σοδόμων,
καὶ τότε τρεῖς ἀλλοίμονον, βαβαὶ καὶ ὠϊμένα ! . .
ἀλαταποθηκάριοι θὰ ἔκλεβαν κι' ἐμένα.
Θέλω νὰ φύγω 'στὴ Γραβιά μετὰ τοῦ ἄλλου κόσμου,
ἀλλὰ δὲν φθάνει ὡς ἐκεῖ ὁ πατριωτισμὸς μου
τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀλλ' ἀσθενὲς τὸ σῶμα,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄφησα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα.
Π. — Καὶ τί ἀκούεις δι' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοκαπήλους ;
Φ. — Ποτέ, μωρέ, μὲς 'στὰ χυρα νὰ μὴ γυρεύῃς ψύλλους.
Συνειθισμένα πράγματα, συνειθισμένα ἦθη,
κανεῖς ποτὲ δὲν ἔκλεψε καὶ ἔλα εἶναι μῦθοι.
Καὶ ἂν τῶντι ἔκλεψαν, ἐκ μέσης τοὺς συγχαίρω
κι' ἀφίνομαι 'στὸν Μάνεση διὰ τὰ περαιτέρω,
ἀλλ' ὅμως ἂν μὲ τὴν κλοπὴν ποσῶς δὲν ἔχουν σχέσεις,
τοὺς συλλυποῦμαι, Περικλῆ, ἀπὸ καρδίας μέσης.
Π. — Ἀλλὰ γιὰ τούτους γίνεται μεγάλος λόγος τώρα.
Φ. — Φουρτοῦνα εἶναι, Περικλῆ, μὰ θὰ περᾶσ' ἢ μπόρα,
καὶ ἔλα θὰ λησμονηθοῦν εἰς τὸν κατόπιν χρόνον
καὶ ἴσως κι' ἄλλα σουφρωθοῦν κειμήλια προγόνων,
οἱ δὲ ἀρχαιοκάπηλοι θὰ ζήσουν τιμημένοι
καὶ εἰς σισύρας μαλακὰς ἐγκεκορδυλημένοι,
ἀλλὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, θ' ἀλλάξῃς τὸν χαβᾶ σου
καὶ ἔταν βλέπῃς μέγαρα θὰ τρίβῃς τὰ στραβά σου,
καὶ μὲ τὰ πλούτη μερικῶν θὰ κάνῃς τὸν σταυρὸ σου
καὶ ἔλο μὲ τὰ σχόλια θὰ χάνῃς τὸν καιρὸ σου.
Π. — Κι' αἱ σχέσεις πῶς εὐρίσκονται μαζὶ μὲ τὴν Τουρκίαν
ἀλήθεια ὅτι προσκαλοῦν τὴν πρώτην ἡλικίαν ;
Φ. — Τί τέξεται ἢ αὔριον κανέναν δὲν εἰξεύρει,
κι' ἂν ὁ Σουλτάνος ἔστειλε 'στὴν Ὀλγα μας ἀλευρί,
κορόμηλα καὶ φράουλαις καὶ τζάνερα καὶ μούρα,
ἀλλὰ θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς εἶναι 'λίγο σκοῦρα
καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Πανουριᾶ κακὴ δουλειὰ θὰ τρέξῃ...
Π. — Ὅρσε λοιπὸν ὀκτῶ σβερχιαῖς καὶ χαστουκιαῖς πέντ' ἔξ

